

Sam Wilberry

Flash

Sam Wilberry

Flash

Szívárványálom könyvek sorozat

© Flash

Copyright © Sam Wilberry

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2020

Szerkesztő: Tira Nael

Borítófotó: Horváth Liliána – Illusztráció: Hangó Alexandra

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-00-8132-8

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm: Gergőnek, mert bármi is történjen, mindig mellettem van és a legnehezebb időszakban is megért;

Tira Naelnek, mert nélküle szó szerint semmire sem mennék;

Hajnal Kittinek, amiért a humorával feldobja a napokat és a közös munkát;

Bettinek, Rixinek, és a családomnak: tőletek kapom a legtöbb szeretetet.

Időtlen

Mire készülök mire elhagyni
belőled magam
hagyni téged végre jelentsen
rólunk bármit végleg
tenyér árkából apadni el többé
ne remélni tengert sem
feküdtem én a te bordáiddal
lázás egymagam
ahol a létnek nincs joga tudod
magány ott is van
álmaim ferde gerincén loholok
hasztalan
gyúrött képű reményem szégyen
sose vigasztal
és idegen arcokba is téged vakon
teremtelek rajongva
fölhasított éjben rólad a csillagok
jót nem
nézd amerre viszel álmos vidék lóg
áldott emlékek
egykor belaktuk hatalmas házunk
boldog önmagunk
városaink külön pályán futnak vetnek
más kanyart
nélküled se íze se értelme
boldogságomnak.

Amikor megismertelek, fényt hoztál a napjaimba. Meghosszabbítottad az életemet – mert nélküled már nem lennék.

Azt hittem, menni fog. Hogy van az emberben egy kar, amit, ha nagyon küzd, elérhet, és olyan irányba csavarhatja, ami kedvező a számára. Hittem, ha eléggé gürizek, elérem, és akkor számottevő változás történik az életemben. Lemondhatok a szerről, új utakra léphetek.

Kár, hogy nincs bennünk, emberekben, egy vezérlőpult, akárcsak a számítógépekben, ahová ha belépünk, feltárul előttünk az összes információ, amit az agyunkban tárolunk. Ahol simán kitörölhetünk bármit. Azt, hogy függő vagyok, nem egyszerű kiölni magamból – talán lehetetlen is.

Nem tudom, hogy úgy igazán megpróbáltam-e? Fogalmam sincs. Azt tudom, hogy küzdöttem, és nem ment. Ennyi az összes tapasztalatom.

Nélküled félelmelem vagyok – mégsem tudok úgy élni, ahogyan azt te szeretnéd. Ha pedig rád nézek, folyton arra gondolok, hogy nincs helyem melletted...

Megpróbáltam elmenni, Ábel. Látod, nem jött össze. Ez az én nagy bukásom. Hibát hibára halmozok – ez a lételelemem.

Hogy mit fogsz gondolni, ha feljön a nap? Nem tudom. Remélem, hogy itt maradsz, hogy velem leszel, hogy megérted, miért tettem... Mert te is kicsit olyanná próbáltál formálni, amilyen te magad vagy. Hát akkora nagy bűn, ha én is megpróbálom?

*Egyetlen adag... Egyetlen adag a csodaszerből, ami
most a te testedet is megkóstolhatja.*

*Bármire is készülsz majd, ezentúl kicsit olyan vagy,
mint én.*

I.

A párnáján gyűrődésnyomok, a takarója apró halom a lábamnál, rajta a félbehajtott levél, és már ekkor tudom, hogy földet értem az elmúlt napok álmokdéből, hogy kiszakított magából, mint egy gennyes sebből a varratot. Aludni akarok a folyton-folyvást rám találó csalódások miatt, elmenekülni a jelen elől. Ennek ellenére kézbe veszem a levelet. Miközben kihajtogatom, megakad a szemem a szőnyegen, az elhajított fecskendőn, a megrozsdásodott kanálon, az öngyújtón. Egy merénylet helyszíne, amit maga ellen követett el.

Alex vagyok, heroinfüggő, hallom a hangján, lelki szemeim előtt látom az arcát, a hideg közönyt, a nyers elutasítást: hogy nem, nem menthetem meg, és még hányszor kell elismételnie, hogy megértsem? Talán ennyiszer. Talán most már értem. Alex vagyok, heroinfüggő. Ez a történetem. Fuss el, vagy én futok el.

Beleborzongok a hangjába, mert olyan eleven, mintha most szólna, mintha itt lenne, velem. De elfutott előlem, hogy azt válassza, ami tönkreteszi. Nem hagyta magát újraépíteni, hogy a szeretetem legyen a tartógerenda, ami kiemeli a pokolból, és a felszínen tartja, biztos alapokon.

Furcsa a csend, amit körém sző az egyedüllét. Üvölteni akarok, kiborulni, ököllel a falnak menni, bármit, mint mozdulatlanul ülni, és túrni a döntését, túrni, hogy újra itt hagyott. Nem láttam előre ezt a fordulatot, fogalmam sem volt, hogy ez lesz

a vége, azután, hogy újra rám talált, Portugália után, a visszaterés után, azt hittem, marad, elaltatta bennem az összes kétséget, hogy utána a mélybe taszítson. Ez a hideg megbotránkozás az, ami rosszabb bárminél. Ülni a néma lakásban, tehetetlenül ülni.

Mégis, mire valamennyire magamhoz térek a kábulatból, az első, hogy nyomokat keresek magamon, vajon én is megtapasztaltam azt, amit ő? Pedig pontosan tudom, hogy azért rohant el, azért hagyott itt, hogy a szert válassza. Újra.

Semmi nem segít. Soha nem éreztem ilyen mélyről jövő bánatot, ami ketrecbe rekeszti a szívem, és minden dobbanásért a fájdalom tarifáját számolja fel. Mert ezzel fizetek azért, hogy itt hagyott, hogy nem ismertem fel a jeleket, hogy nem vettem észre: megint magába zuhan, elkalauzolja mellőlem a heroin.

Azokkal a kérdésekkel találkozom, mint Portugália után. Vicsorogva köszönnek rám, sáskarajként lepik el a tudatom, és beugrik, ha ez egy festmény lenne, a borúról mesélne minden részlete. Ebből a felindulásból ragadok vásznat. Az alkotás nem vonz, az már sokkal inkább, hogy kifessem magamból lelkem rendetlen érzelmeit. Valahol vágyom rá, hogy a festmény kiborítson, átszakítsa bennem a néma őrlődés gátját. Ordítani akarok, a lehető leghangosabban kitépni magamból az utána maradt kárt.

Minden Alexről szól bennem. Túl régóta, túl állandó, változatlan állapot. Rögeszmésen ragaszkodom hozzá. A kép munkacímeként két szót tűntetek fel a vászon sarkán: *Csalódásaim apparátusa*.

Egész álló nap dolgozom. Mintha egy gombot nyomnának meg bennem, kikapcsolok, nem érzem a napszakok, az idő

múlását, csupán a kézmozdulatokra, az ecset útjára, a felbukkanó sötét színek veszélyes harmóniájára figyelek.

A festményen egy kikötő látható, holdfényben, a Hold egyre világosul, tágul, fényesebbé és fényesebbé válik, mint egy kiút a sötétségből, mutatja az utat, merre kellene menni. A gyenge stég deszkái meghajolnak egy árnyalak lába alatt, alatta a mélységben az emlékezés, a múlt.

Itt leállok. Már-már érthetetlen képekbe vetítem a gyötrődésem. Órákon át ténfergek a lakásban. Alex most még el sem köszönt. Egyetlen szóval sem illetett: csupán egy levélre futotta. Bevillan, amit Portugáliában mondott: *„Jól vésd az eszedbe”*. Persze, utólag nyert értelmet, hogy a csókra gondolt, de legalább hagyott pár búcsúszót, bármennyire is elcseszettette. Most semmi. Kongó üresség.

Az emlékezet páholyából kémlelem a múltat. Hurcolok minden érintést, mozdulatot, minden „*Be kell takarjalak, nehogy átfagyj.*” mondatot. Szerződést kötöttem a lehetetlennel – és veszítettem.

„*Le kell tenned, érted? Le kell tenned.*”

És végül engem tett le.

A narkó maradt.

Átgázol rajtam megannyi elrohant pillanat. *Azt akarom, hogy vége legyen, hallom Alex hangján.*

Vánszorognak az órák. Elszalasztott lehetőségek törmeléke temet be. *Visszakívánlak, hát nem érted? Nincs kihez szólnom.*

Hol Alex hangja üt visszhangot a fejemben, hol a sajátom. De a semmihez szólni nem túl előnyös, török a hangulat, mint a pohár, amit a mosogatóba vágok, szaladnak a szilánkok a nedves fémfelületen, szánkáznak rajtuk a vízcseppek.

Mintha függőnyt húznának el előttem, tucatjával ragadnak a dolgok a túloldalon. Elbarikádoz az emlékezés.

Pörög a néma film az emlékezetemben. Mint aki zavaros vízben úszik, nem látom a támpontokat, az állomásokat. Bejárom Budapestet. Ott az a *hátha*, ez a bűvös, gyűlölt szó, ez a vak remény, ami kényszerűen ordít legbelül. Visz magával, átvisz a városon. Helyeken, ahol jártunk. De a terek éppen olyan érintetlenek, mintha soha meg sem fordultunk volna ott: a Gellérten, a Margiton, az ismerős utcákon.

Alex a fának dől.

Alex szájából cigaretta lóg.

Alex nevet. Csilingel a hangja.

A fübe dől, remeg.

Nedves a lepedő, a szoba levegője áporodott.

Ordít.

Kell a szer, kell a szer. Belehalok. Belehalok.

Ürülék a matracon.

Remegő izmok, verejtékcsepp a bőrön.

Foszló, rongyosra használt trikó.

A Hoobstank-os póló, szépen összehajtvá.

A levél, sorok tőle.

A fecskendő az ágy alatt.

Rájönni, hogy heroinfüggővé akart tenni – ezzel jön a gyűlölet, de nem oltja ki a szeretetet. Alexet szeretni kell.

Nincs másom, csupán a fájdalom. Legbelül átítat, folyton belebuggyanak az együtt töltött percek tengerébe, fulladok, ha felidézem, milyen volt, egyszerre keserű és vágyott az érzés, hogy legalább még ennyit kaphatok, ha más már nem jár...

Félbehagyom a festést, és elindulok, szinte öntudatlanul. Keresem Alexet a Margitszigeten. Ott állok, ahol lefestettem, a pad közelében. Aztán keresztülmegyek a hídon, utazom a villamoson, kapaszkodom a korlátba, közben látom, ahogy előttem áll, óvatosan, visszafogottan méreget, lopva, pedig tudja, hogy észreveszem, tudja, hogy én is bámulom őt.

Érzem a nehéz lépteket. A lépteket, amelyek első alkalommal a dohánybolt felé vittek. Érzem a kilincs hűvösét a tenyerem alatt. Ahogy a karom mozdult, miközben lenyomtam, és beléptem az üzlethelyiségbe.

Hallom a saját hangom: „*Valami gyengét kérek.*” Félmosoly az arcán. *Valami gyengét.* Kigúnyol.

„Jól vésd az eszedbe.”

Mit? Mit? Mit? Mit?

A csókot. Jól vésd az eszedbe.

Ezzel köszönt el, ezzel hagyott magamra. Csókkal. Arra kért, véssem az eszembe. Már nem emlékszem, hogyan ért össze az ajkunk.

Minden sötét.

Este folytatom a képet, befejezem. Abban a szobában hagyom, ahol próbáltam leszoktatni Alexet, tíz percet sem bírok odabent, menekülök. Arra rezzenek össze, hogy csöngetnek, bennem pedig újra életre kel a remény, repülök a bejárati ajtó felé, hátha ő, hátha csak leugrott sétálni, hátha visszatér, ugye, ugye, így lesz?

Amikor nyílik az ajtó, csak Gabó áll a túloldalon. Ekkora csalódást! Szinte kicsúsznak belőlem a szavak, de még időben fékezem meg őket, nem akarom megbántani Gabót, elvégre ő igazán semmiről sem tehet. És még nem is tudja, mi a helyzet. Ahogy rám néz, rögtön látom a zavart a tekintetében.

– Szóval elhagyott – mondom, mintha egy beszélgetés közepén tartanánk, csak úgy belevágok, éle van ennek a két szónak.

Gabó az ölelésébe húz, én pedig azonnal fölzokogok, hangoosan, fékezhetetlenül. Önmagam előtt félttem elgyengülni, de az arcára kiülő döbbenettel vegyes sajnálkozás átlendít a határon.

Megmondtam. Ez az egyetlen szó, ami elhagyja az ajkát, gyűlölöm érte, hogy igaza van. Mert ő már az elejétől kezdve pontos diagnózist olvasott Alexre, csak hát süket voltam rá, elvakítottak az érzelmek.

– Ez volt a helyes döntés részéről – von vállat, és befelé támogat, a nappaliba, mintha én lennék a vendég nála, nem

pedig fordítva. – Legalább nem passzolsz el éveket egy olyan ügy érdekében, ami eleve bukásra van ítélve.

– Csak a boldogságommal törődöm.

– Ami közben végzetesen távol került tőled, ne hülyéskedj – feleli. – Végignézttem. Ami köztetek volt...

– Inkább ne is mondd!

Ezzel a mondattal tekintem lezártnak a témát. Gabó későig marad, éjfél után is nehezen akarózik elindulnia. Végül meggyőzőm, hogy jól vagyok – ami persze nem igaz, legfeljebb annyira, hogy képes vagyok befeküdni az ágyba és elaludni. Gabó fél egykor távozik, a hirtelen beálló csend pedig azonnal rám zárja az emlékezést, mint egy cella ajtaját, amiből nincs kiút.

Az újra és újra felhangzó mondatok:

Csinálj valamit.

Járj ki.

Iratkozz vissza aktív félévre.

Átlebegsz a napszakokon.

Nem tesz jót neked a kábulat.

Élj, Ábel, élj.

Féj, Ábel, féj – hallom eltorzulva.

Féj, hogy lesz-e jövőd.

Féj a holnaptól.

Féj a naptól, amikor elveszítéd az emlékeid.

Féj a következő másodperctől.

Féj a tudattól, hogy már nem él.

Féj. Féj. Féj.

Sikerül eladni pár régi képem, amelyeknek egy ideje már gazdát keresek, meglep, hogy érkezik néhány e-mail ezzel kapcsolatban. Ha odakint vagyok, valamivel elviselhetőbb. Nem annyira borzalmas a belvárosban mozogni vagy ülni a Duna-parton, mint otthon, az emlékekkel átitatott négy fal fojtó terében. Bár az is igaz, hogy a villamoson rendszerint megrohannak a vele kapcsolatos emlékek. Olyankor rengeteg arcban őt látom, rengeteg mozdulatban, egy hajszálon múlik, hogy nem megyek oda idegen fiúkhoz, hogy Alexként szólítsam őket. De jobb, mint a lakásban, ahol azt várom, mikor lép ki a szobából, mikor érkezik meg tisztán, zuhanyozás után, hogy rám nézzen, és megmutassa a mosolyát, amit olyan ritkán láthattam, és amire kincsként tekintettem. A heroin néha kinézett a szemén át, abból a kék tengerből, amelybe képes lettem volna befulladni, és azt súgta, ő fog nyerni. De ha valódi mosollyal pillantott rám Alex – és nem a narkó –, az mindennért kárpótolt. Ezek az emlékek belém rétegződtek, és nincs az az idő, ami képes lenne kimetszeni a lelkemből.

Gabó rendszeresen hív, érdeklődik, aggódón kérdezi, mi újság. Rendszerint az a válasz, hogy semmi, megvagyok. Azaz, túlélék.

Valahogy csak eltelnek a napok. A mechanizmus nem változik, az idő kitartoán folyik, semmi sem állíthatja meg, vele együtt pedig én is átgyalogolok az összes, említésre sem méltó percen.

Ha valami rettegésben tart, az az elmúlás – és azok a helyzetek, amelyek így vagy úgy, de mindenféleképp megtörténnek velünk. Gabó hosszú ideje nyüstöl, hogy még van választási lehetőségem, még semmi nem döntetett el. A húszas éveim taposom, a fenébe is, előttem az egész élet. Azon tűnődöm, hogyan tudnék túllépni a gyászson, túl Alexen, mert kétségkívül sokszor megpróbáltam magam mellett tartani, formálni, segíteni neki, hogy legyőzze a függőséget. Mi van, ha a folyamatos kudarc figyelmeztetés, hogy ne is próbálkozzak? Az is lehet, más irányba kellene tartanom. Elengedni az emlékezést, kulcsra zárni az előző időszakot, és reménykedéssel tekinteni a jövőre, mert azon még formálhatok, tőlem függ, hogy miféle múlt lesz belőle.

Lebeszélem magam a befordulásról. Így, ilyen egyszerűen. Elmegyek futni – nem a Margitszigetre, az csak ártana –, a Városliget is kitűnő erre a célra. Napi másfél óra, akkor is, ha legszívesebben fel sem kelnék az ágyból, ezt csak így lehet, olvastam a neten, mindenféleképp le kell kötni magunkat, akkor kevesebb idő jut a gondolatbarangolásra és az önostorozásra.

Megszületik a következő festmény, ebből sorozat lesz, négy képből fog állni, már a címét is tudom, *A fény útja*, tökéletesen passzol hozzá, mert az a tervem, hogy ugyanarról a helyszínről és alakról több variációt is készítek. Az első verzió egy árnyalakat ábrázol futás közben egy ösvényen, sűrű lombú fákkal

az út mentén. Ahogy az évszakok változnak, az alak úgy világosodik. Belső leltárt végez, kiirtja magából azokat az érzéseket, amelyek korábban megbetegítették, így jutalmul elnyeri a szabadságot. A fény jelen esetben a megtisztulás jelképe.

Jegyzetek. Sokat, leginkább a tömegközlekedésen, akkor is elfoglalom magam, kényszeresen keresem a teendőket, bármit. Ha semmi jó nem ugrik be, takarítok, port törölök otthon, kirámolom a szekrényt, polcokat, átrendezem a könyveket, szelektálom a fölösleges ruhákat, amelyekre már semmi szükségem.

Nem kérek a torokszorító fájdalomtól és feszengésből. Rávágom az ajtót, mint egy távoli ismerősre, akit soha többé nem akarok látni. Néha felfakad a szerelmi bánat, de uralom. Nem tudom, jól csinálom-e, de valamivel jobban telnek a napok, és ez sokat számít. Az is igaz, ha egyetlen pillanatra megszakítanám a teendőim láncolatát, ugyanott kötnék ki, ahol az Alex távozása utáni reggelen. Mert bezártam a lelkem egy képzeletbeli dobozba, hogy kizárólag az elvégzendő dolgokat lássam: reggeli torna, festés, délutáni futás, találkozó Gabóval... Nem tűnnek életbevágó, halaszthatatlan teendőeknek, ám kiemelnek a szenvedésből – és ezért már jócskán megéri. Szóval marad ez a menetrend.

Egyik éjjel szörnyű rémálomból riadok. Alex beszél hozzám, de mindössze egyetlen mondat ragad meg bennem, kong, mint egy templomtorony harangja a napnak abban a szakaszában, amikor sejtjük: halált hirdetnek.

Bármerre is jársz, kérlek, emlékezz majd rám.

Ezután ébren töltöm a hajnalt, nem futhatok el az emlékek elől, hirtelen visszasüllyedek abba a mederbe, amelyből minden igyekezetemmel próbáltam kikapaszzkodni.

Bármerre is jársz, kérlek, emlékezz majd rám.